

Recensie: AH HA van Voetvolk*****

Bourla Antwerpen
dinsdag 10 februari 2015

foto © Michel Petit

Recensie:

AH HA ontleedt de beweging en (gelaats)expressie van de extase, het geluk op een haarscherpe manier. Voetvolk heeft met deze dansvoorstelling van choreografe Lisbeth Gruwez die tevens instond voor het concept een ge-ni-ale choreografie in huis die slim van de slow motion gebruik maakt om menselijke gedragingen in het verleidingsproces uit te vergroten. De dansers buigen in het begin zeer stapsgewijs hun lichaam voor een green key alsof ze aan het poseren zijn voor een fashion shoot. Alle types zijn aanwezig: de seut, de hipster, de alternatieve griet, de nerdy wat wereldvreemde kerel en de coole stoere gast.

AH HA gaat niet enkel over bestaan en de lach. De seksuele geladenheid van de dansvoorstelling uit zich al vroeg in het klankbed "dat soms erg luid is" dat Maarten Van Cauwenberghe uitstekende. Op het repetitieve geluid van een vering bewegen de dansers hun benen op en neer. Vanuit die trilling ontstaat de rest van de bewegingen, naar elkaar toe. Maniakaal laat ieder zijn overdreven lach horen, wat uiteraard op de lachspieren werkt. Een groep van twee, aan de andere kant drie ontstaat, niet zonder ze elkaar eerst geïnspecteerd te hebben. Het hoofd van een man komt tegen de jurk, een andere man kijkt er later ostentatief onder. Het tempo versnelt, de klank wordt luider, de handen van de vijf gaan in de lucht. Een party is dit waar ze zich in bevinden.

Sterk is het lichtplan van Harry Cole dat stelselmatig overgaat in oranje licht, een straatlantaarn die aangeeft dat de nacht aangebroken is. De vijf komen in de roes van het moment in een zeer sensuele, seksuele choreografie waarbij ze de hoofden in elkaars schouders leggen, elkaar met de handen betasten, en de bewegingen in tegenstelling tot de start van de voorstelling golvend zijn. De dansers draaien tegenwijzerszin in zodat steeds een andere danser centraal in de betasting-fase komt. Een sterk beeld is het, verwijzend naar groepsseks. De expressie van de gezichten toont een "kijk ons hier nu eens" blik. Het is er een van lust, maar ook van uitdaging. AH/HA is vormelijk en inhoudelijk erg sterk, maar indien controversie uitlokken om die scène de bedoeling was, is het gezelschap wat ons betreft net ietsjes te braaf.

Na de extase gaat de straatlantaarn uit en liggen de vijf op het podium, kronkelen ze nog wat tot ze een lokroep horen. Een nieuwe dag is begonnen. Vanuit die lokroep staan ze stilaan terug recht, beeld van het ontwaken. "Hello" van Lionel Richie blijkt het wat in de Bourla uiteraard op gelach onthaald wordt. De vijf staan op een rij, checken het publiek uit of daar de potentiële man of vrouw van hun dromen tussen kan zitten: "Hello is it me you are looking for?"

Mercedes Dassy, Anne-Charlotte Bisoux, Vicente Arlandis, Lisbeth Gruwez en Lucius Romeo-Fromm blijken uiterst complementair te zijn in AH HA. Elk personage dat ze neerzetten heeft iets komisch én tragisch in zich, hoewel er niet gesproken wordt in deze voorstelling. Een voorstelling die finaal gaat over fundamentele eenzaamheid, een gebrek aan echte liefde. Mensen die als papiertjes in de straat tijdens een hevige wind wat tegen elkaar botsen en rond elkaar cirkelen. Die elkaar per toeval tegen het lijf komen, extatische taferelen beleven die uiteindelijk niet meer zijn dan een momentopname, een event. Het kan tevens als een niet mis te verstane sneer naar de (geforceerde) Facebook - be positive - generatie gezien worden die zo graag uitpakt met hoe geweldig hun leventje is. Een generatie die vooral die

extatische momenten toont, deelt en liket, en al wat minder is mooi onder de mat veegt. Ja, we hebben het over de so called "People of Tomorrow", een fenomeen (aangestuurd vanuit de marketingafdeling van Tomorrowland) dat op zich tragikomisch is. Â Sublieme voorstelling.

< Bert Hertogs >